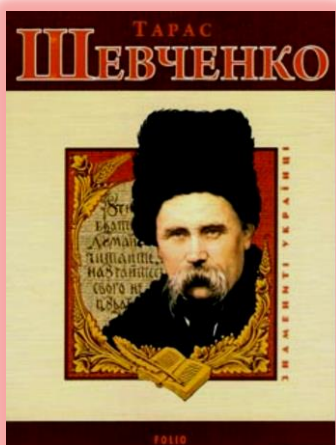

Конкурс читців присвячений 201-й річниці до дня народження Тараса Григоровича Шевченка.

19 березня 2015 року відбувся конкурс читців присвячений 201-й річниці до дня народження Тараса Григоровича Шевченка.

Заклад підготовлений кафедрою українознавства. Вірші пролунали від студентів різними мовами з багатьох країн світу.

Читання відбулося в універсальній читальній залі бібліотеки. Співробітники бібліотеки взяли активну участь: читали вірші великого Кобзаря, підготували книжкову виставку малюнків та поезій свого улюбленого поета.

Захід відкрила завідувач кафедри
українознавства

Ольга Степанівна Черемська

Співробітники бібліотеки читають вірші Т.Г. Шевченка

Заповіт

Як умру, то поховайте
Мене на могилі
Серед степу широкого
На Вкраїні милій,
Щоб лани широкополі,
І Дніпро, і кручі
Було видно, було чути,
Як реве ревучий.
Як понесе з України
У синєє море
Кров ворожу... отойді я
І лани і гори —
Все покину, і полину
До самого Бога
Молитися... а до того
Я не знаю Бога.
Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте.
І мене в сем'ї великій,
В сем'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Незлим тихим словом.

В.І. Романюк

Катерина (уривок)

Кохайтесь, чорнобриві,
Та не з москалями,
Бо москалі — чужі люде,
Роблять лихо з вами.
Москаль любить жартуючи,
Жартуючи кине;
Піде в свою Московщину,
А дівчина гине...
Якби сама, ще б нічого,
А то й стара мати,
Що привела на світ Божий,
Мусить погибати.
Серце в'яне співаючи,
Коли знає, за що;
Люде серця не побачать,
А скажуть — ледащо!
Кохайтесь ж, чорнобриві,
Та не з москалями,
Бо москалі — чужі люде,
Згнущаються вами...

Г.А. Сідорова

Сон

На панщині пшеницю жала,
Втомилася; не спочивать
Пішла в снопи, пошкандибала
Івана сина годувать.
Воно сповитеє кричало
У холодочку за снопом.
Розповіла, нагодувала,
Попестила; і ніби сном,
Над сином сидя, задрімала.
І сниться їй той син Іван
І уродливий, і багатий,
Не одинокий, а жонатий
На вольній, бачиться, бо й сам
Уже не панський, а на волі;
Та на своїм веселім полі
Свою таки пшеницю жнуть,
А діточки обід несуть.
І усміхнулася небога,
Проснулася — нема нічого...
На сина глянула, взяла,
Його тихенько сповила
Та, щоб дожать до ланового,
Ще копу дожинать пішла.

М.В. Бондарь

**Вітаємо переможців конкурсу
читців!**

